

AMBERS VERRAAD

Ambers handen trilden toen ze haar kopje thee van de salontafel optilde. Haar moeder zat verstijfd naast haar, te zenuwachtig om iets te zeggen.

De Heksenjager die tegenover haar zat leek veel te groot voor de eetkamerstoel die ze voor hem had neergezet. Hij en zijn partner droegen blauwe uniformen van de Staat. Vroeger hadden ze Handhavers geheten, de politie van Solvenia. Maar inmiddels hadden ze nog maar één doel voor ogen. Heksen vangen.

De man schraapte zijn keel. 'Het zal je vast niet ontgaan zijn dat er een tijd geleden een heks op jouw school is opgepakt. Charlotte Verbeek wordt verdacht van medeplichtigheid aan een aanslag. Wij vermoeden dat ze niet alleen heeft gehandeld. Daarom ondervragen we alle zuivere leerlingen van de school. We zijn benieuwd wat jij weet over de heksen in je klas.'

Amber slikte moeizaam. De ogen van de man leken door haar heen te boren. Ze voelde haar wangen rood worden.

Ze wist dat ze een te lange stilte liet vallen – dat het verdacht was dat ze niet gelijk riep dat ze niets wist. Maar dat kon ze niet. Ze wist wel dingen.

Ze wist dat haar beste vriendin een heks was, en dat die het niet meer onder stoelen of banken schoof. Ze wist dat Lara stiekem toverde, en dat ze samen met die Noah heksenboeken zat te lezen tijdens de les. Ze wist dat ze zoveel met magie bezig was, dat ze nauwelijks meer tijd had voor haar.

De waarheid was dat ze bang was. Als ze heel eerlijk was, dan wist ze dat Lara haar iets aan kon doen. Maar die angst verstopte ze het liefst, ver in haar achterhoofd. Het liefst wilde ze vergeten dat haar vriendin een heks was, en gewoon verder gaan zoals ze altijd hadden gedaan.

Maar dat was niet het enige. Amber was niet alleen bang voor Lara – ze maakte zich ook zorgen om haar. Als ze te ver zou gaan, net als Charlotte, dan waren de gevolgen nog veel groter dan ze kon bedenken.

Plotseling kwam er een idee bij haar op. Als ze Lara kon laten schrikken, dan zou ze stoppen met de gevaarlijke dingen die ze deed. En dan zou ze haar vriendin weer terug hebben.

Het was niet egoïstisch. Ze zou het doen om Lara te beschermen. Dat was het, meer niet.

Amber knikte. 'Ik heb iets gehoord...' zei ze langzaam. 'Er gaat een gerucht op school. Dat er heksen zijn die samen oefenen met magie. Dat ze een soort verzet willen tonen.'

De Heksenjager die het gevraagd had, ging op het puntje van zijn stoel zitten. 'Wie dan?' vroeg hij gretig.

Ambers hart bonkte in haar keel. Ze had het gezegd. Ze kon nu niet meer terug. Maar wist ze zeker dat ze haar beste vriendin ging verraden?

Nee. Ze zou geen namen noemen. Ze wilde haar alleen maar laten schrikken.

'Dat weet ik niet – ik weet alleen waar ze het doen. In het bos aan de rand van Westerhout. Ze doen niemand pijn,' voegde ze er haastig aan toe.

De Jager schreef iets op in een notitieboekje.

'Weet je ook wanneer ze daar zijn?' vroeg de andere man vriendelijk.

Amber wreef met haar handpalmen over haar knieën. 'Geen idee,' zei ze eerlijk. En toen, met een hopelijk onschuldige blik op haar gezicht: 'Het is maar een gerucht.'

'Geeft niet,' zei de Jager, die zijn boekje dichtklapte en in zijn borstzakje stak. Hij stond op en stak zijn hand naar haar uit. 'We weten genoeg. Bedankt voor je medewerking.'

Amber schudde lamgeslagen zijn hand, die koud en hard aanvoelde.

Zodra de mannen het huis hadden verlaten, zakte ze op de bank neer met haar hoofd in haar handen. 'O nee, o nee, o nee...' kermde ze.

Haar moeder wreef over haar rug. 'Waarom deed je dat nou?' vroeg ze.

'Wat heb ik gedaan?' vroeg Amber. En toen nog een keer: 'Wat heb ik gedaan?'

Het liefste zou ze Sophie opbellen, om te vragen of zij ook Heksenjagers bij haar thuis had gehad. Maar ze durfde het niet. Ze durfde aan niemand toe te geven wat ze net gedaan had.

De dagen erna vermeed ze Lara zo goed als ze kon op school. Ze durfde haar niet recht in de ogen aan te kijken, bang dat zij aan haar gezicht zou zien wat ze gedaan had.

Toen er een week voorbij was gegaan, durfde ze pas weer adem te halen. Misschien was het ze niet gelukt. Misschien had Lara tegen haar gelogen, en oefenden ze

helemaal niet in het bos. Of de Jagers hadden ze simpelweg niet op het juiste moment, op de juiste plek gevonden.

Maar het was op een warme dag in juni dat er twee Heksenjagers in de aula op school stonden. Het waren niet de mannen die bij haar thuis waren geweest, maar twee andere. Ze hielden een foto van David omhoog – een van de heksen waar Lara mee omging. Hij was opgepakt. Betekende dat dat Lara ook was betrapt?

Sophie had aandachtig naar de Jagers zitten luisteren, maar draaide zich nu naar haar om. Haar ogen stonden net zo bezorgd als dat Amber zich voelde.

Ze was opgelucht toen ze Lara bij wiskunde veilig en wel in de klas zag zitten, maar haar wereld stortte in toen ze zag wat ze gedaan had. Haar beste vriendin was gebroken door het nieuws. Ze kon het verdriet vanaf zes tafeltjes afstand zien.

Noah en zij zaten met gebogen hoofden achter hun tafeltjes, en ze fluisterden driftig met elkaar.

Amber keek vol afgrijzen toe. Ze mocht haar niet, die Noah. Ze wist niet precies waarom, want ze kende haar eigenlijk niet, maar ze voelde een vreemd soort haat voor het nieuwe meisje.

Wat het nog erger maakte, was dat het Noah was die Lara nu kon troosten – en dat zij degene was die haar pijn had gedaan.

Ze merkte dat haar lip vochtig was en bracht haar vingers ernaartoe. Het bloedde. Ze had zo hard op haar lip gebeten dat hij kapot was gegaan.

Ze moest iets bedenken. Ze moest het goedmaken, op wat voor manier dan ook.

Het duurde een paar dagen voordat Amber de moed had verzameld om het echt te doen. Ze zou niet in het weekend gaan, want dan zou ze Lara en haar nieuwe vrienden tegenkomen, maar juist overdag. Ze zou moeten spijbelen, maar dat had ze ervoor over.

Ze stak die ochtend extra veel moeite in haar make-up. Ze was er altijd al goed in geweest – ze had het op jonge leeftijd moeten leren. Als ze haar ogen goed genoeg aanzette, dan leidde het af van de dikke littekens op haar wang.

Ondanks haar zenuwen kwam ze moeiteloos de beveiliging door. Ze schrok pas toen de bewaker David uit zijn kamer haalde.

Hij zag er vreselijk uit – nauwelijks herkenbaar als de jongen die een jaar boven haar op school zat. Hij had zich duidelijk al dagen niet gewassen, zijn haar stak alle kanten op en zijn ogen waren groot.

Plotseling wist ze niet meer wat ze hier kwam doen. Ze kende die jongen niet eens, en ze zou niets voor hem kunnen betekenen.

‘Ik ben Amber,’ zei ze verlegen, toen ze tegenover hem aan tafel zat.

‘Hoi Amber,’ zei hij, met een spoor van een grijns op zijn gezicht. ‘Van de vijfde, toch?’

Ze knikte verrast. Ze had niet verwacht dat hij haar herkende. Ze hadden elkaar nog nooit gesproken. Misschien had Lara iets over haar gezegd.

‘Ik ehm... Ik ben geen advocaat ofzo,’ begon ze.

‘Dat is duidelijk,’ zei hij. Hij ging achterover zitten en liet de stoel op de achterpoten balanceren. Het leek hem te amuseren dat ze er was.

‘Dus ik kan niets voor je doen. Ik weet eigenlijk ook niet zo goed waarom ik hier ben,’ gaf ze toe. ‘Ik denk dat ik gewoon wilde vragen hoe het met je gaat.’

Met een klap liet hij de stoel voorover vallen, op alle vier de poten. Hij legde zijn armen op de tafel en haakte zijn vingers in elkaar. Nu zat er nog geen halve meter afstand tussen hen in. Hij keek haar onderzoekend aan.

‘Wat denk je zelf?’ vroeg hij.

Amber schrok. Hoe dom van haar. ‘Ja. Uhm. Nee. Niet goed, dus. Dat snap ik,’ stamelde ze.

Ze sprong op van haar stoel en zocht haar tas, voordat ze zich herinnerde dat ze die had achtergelaten bij de beveiliging.

‘Ik ga al.’

Voordat ze voorbij hem was gelopen, greep hij haar pols vast.

‘Nee,’ zei hij zacht. ‘Blijf.’

Er ging een schok door haar heen, vanaf haar pols door haar arm tot aan haar hart.

Ze verroerde zich niet, maar staaarde hem alleen maar aan. Hij keek zo mistroostig naar haar op dat het pijn deed. Het deed haar denken aan een puppy die alleen gelaten werd door zijn baasje.

‘Ik zou het fijn vinden als je blijft,’ zei David.

Aarzelend bewoog ze terug naar haar stoel.

Toen ze die middag naar buiten werd begeleid door de bewaking, liep ze verdoofd de schemering in.

Er was iets in haar veranderd. Iets dat lang geleden gebroken was, was geheeld. De angst die voortdurend in haar rondwervelde, had plaatsgemaakt voor hoop. Het voelde alsof er een eeuwige storm eindelijk was gaan liggen.

Ze wist niet zeker wat er gebeurd was. Misschien was het een betovering, misschien was het de strijdlust in zijn ogen. Maar er was iets aan David wat haar nooit meer los zou laten.